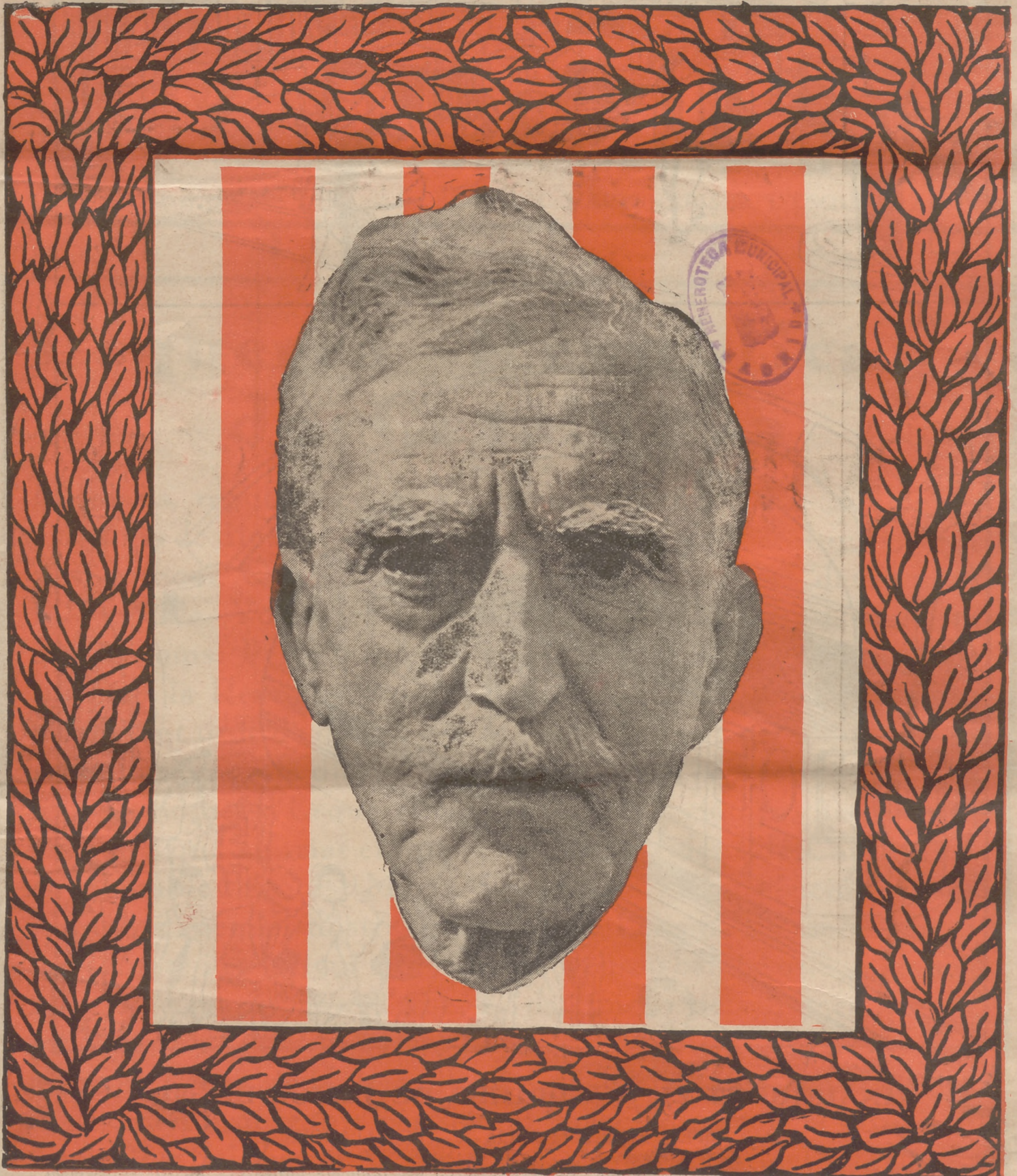

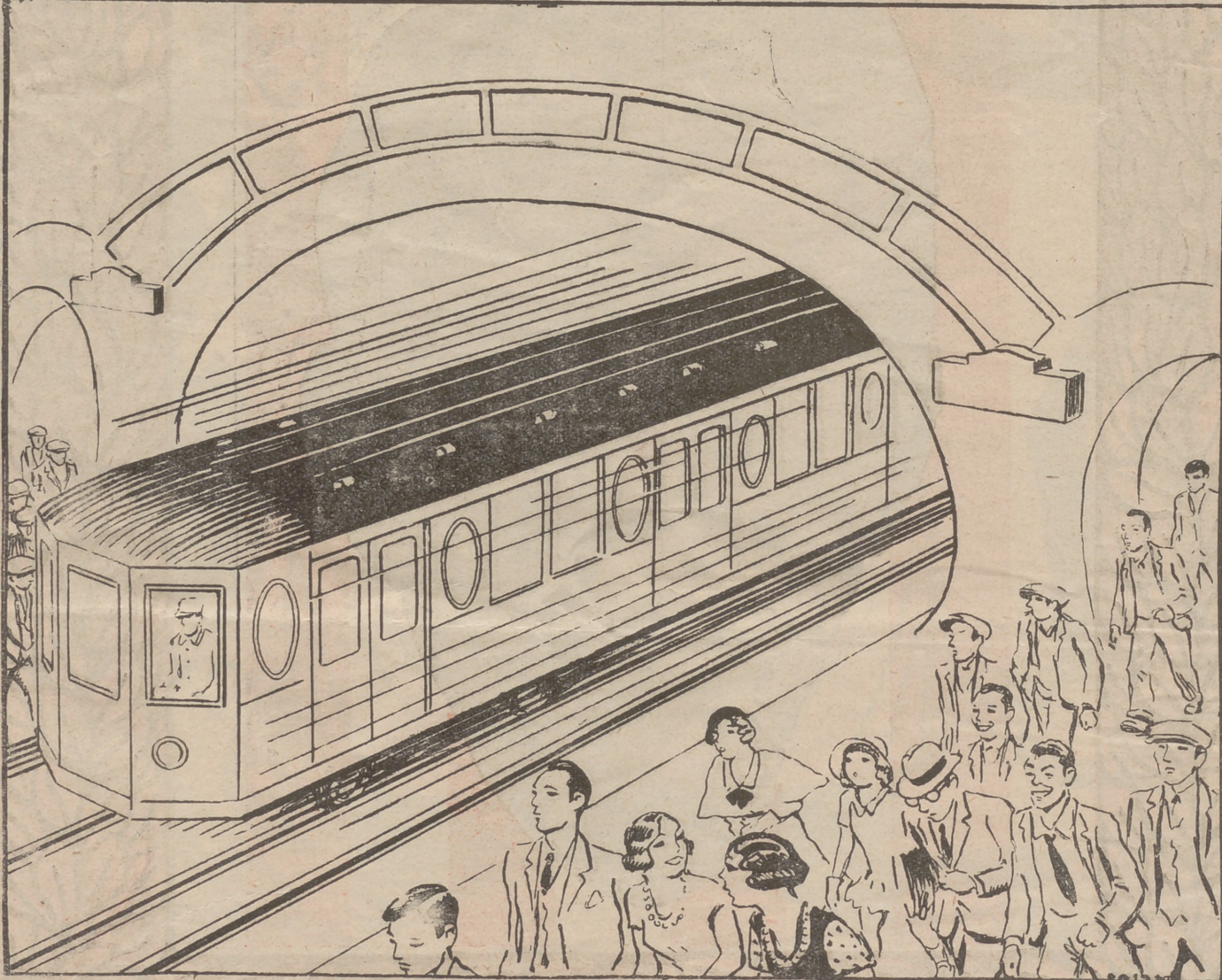
LA CAMPANA DE GRÀCIA

3304

VOTEU L'ESQUERRA

EL METRO TRANSVERSAL

INAUGURAT EL DIA PRIMER DE JULIOL DE 1932

TARIFES ESPECIALS PER A TREBALLADORS

D'Hospitalet a Sant. Martí en quinze minuts - Fixeu-vos bé en les populars tarifes del Metro Transversal

No hi ha com el Metro Transversal, per a rapidesa, economia i comoditat

LA CAMPANA DE GRACIA

PERIÒDIC NACIONALISTA D'ESQUERRA

Esquerra Republicana de Catalunya

Catalans, republicans, revolucionaris: demà tindran lloc les eleccions de diputats al Primer Parlament de Catalunya. Que voti tothom. Que ningú deixi d'acomplir aquest deure cívic inel·ludible. Voteu les candidatures senceres, sense treure ni ategir noms. Penseu que les eleccions de demà representen la lluita de la Revolució contra la reacció. Ens trobem al davant d'un front únic de dretes que fa tot el que pot per a que tornin la monarquia i la dictadura, l'opressió i el vilipendi. Cal que tots els homes d'Esquerra s'apleguin en legió cenyida i votin els noms que ha triat el nostre cap, el President de Catalunya, el venerable Francesc Macià. Que l'obra i l'influència funesta d'aquests enemics nostres que es diuen Lerroux i Cambó caigui per sempre i es fongui en el no-res. Penseu ben bé que la República i l'Estatut han d'ésser el patrimoni dels homes que la proclamaren i l'obtingueren. Es indispensable que segueixi fins al final l'obra de la Revolució Catalanista. Cal anul·lar les dretes monarquitzants per sempre més. Voteu tots com un sol home! Per la llibertat, la justícia i la futura grandesa de Catalunya! Voteu l'Esquerra!

O amb l'Esquerra per la Revolució o amb la Lliga per Martínez Anido

Tot ens augura la victòria; el nostre poble es redressa com en les eleccions del 12 d'abril, i en tota hora que se l'ha consultat des de la proclamació de la República, i, com sempre, quan es posa a peu dret és per a arborar la bandera de l'Esquerra Republicana de Catalunya.

La nostra victòria serà més gran que en les eleccions a regidors, i tant, almenys, com en les de diputats a Corts. Malgrat la campanya abstencionista dels anarquistes, el nostre obrer té la seguretat que el seu retraïment electoral donaria la victòria a la dreta; malgrat la campanya demagògica dels senglars, dels comunistes de totes menes i classes, sap que els vots atorgats a ells són vots perduts i que no aprofiten més que a la Lliga.

Uns i altres, abstencionistes i ultraesquerrans de més o menys qualitat, empren en aquests moments una posició francament suïcida per al nostre obrer. Saben prou bé ells que no poden guanyar, i a l'únic partit que perjudiquen, en cas d'èxit relatiu, és l'Esquerra Republicana de Catalunya, la qual té en el seu actiu gloriós haver proclamat la República i propugnar tothora una Revolució veritat i eficient.

No comprenem el desgavell que volen produir, com no sigui el desig de desesperar el poble. De segur que és aquest el seu propòsit, i bandegen a gratcient tota presumpció de fins tèrbols que se'ls hi pugui atribuir. No els creiem tan infantils que pel prurit de recomptar les seves forces emprenguin una intensa campanya basada només en insults i afirmacions falses.

No. El propòsit més noble i més intel·ligent es troba en el motiu que hem exposat: deixar que guanyin les dretes, i sota les seves persecucions i la misèria per elles creada, esperar que l'obrer és llençat de nou entre convulsions epilèptiques a les mans dels extremistes.

No és nou el procediment i fou proclamat com una panacea a finals del segle passat i principis de l'actual. Però tantes vegades fou assajat, fracassà sorollosament per no calcular la psicologia de les multituds i sobretot la de l'individu. Mancat de base filosòfica, li mancava també, per damunt de tot, la realitat social. Demostrava en qui propugnava aquesta tècnica un complet desconeixement de l'ànima humana.

El que dona força a les revolucions i obre nous espais al perfeccionament de l'home i evita la injustícia, és la consciència ciutadana, mai la misèria ni la desesperació. Perquè el famolenc i l'abandonat es llença sempre per camins desassenyats i cau en braços de qui pot oferir-li un confort immediat. Mireu l'alemany d'avui; no n'han tret profit de la seva fam els extremistes, que eren forts anys enrera, després de la guerra, quan tenia una consciència del seu deure ciutadà i creia complir una alta missió esmenant l'obra de l'Imperi. Qui n'ha tret profit és l'hitlerisme, la demagogia reaccionària més descordada, perquè sap trucs i predica fórmules que aviven els baixos instints dels miseriosos, baixos instints damunt dels quals basteix tota la seva doctrina i la seva tàctica el conservadurisme i reaccionarisme de tot arreu del món.

Es falsa la doctrina revolucionària basada en la desesperació. És falsa i d'efectes contraproductius per a l'avenç dels homes. Crea revolucionaris fermes qui crea consciència col·lectiva i individual; qui transforma en drets les solucions que apaivagaran les dísforts públiques; qui damunt els dolors dels homes fonamenta la llei que ha d'anullar sofriments; qui en assegurar la vida econòmica de l'obrer li assegura la seva llibertat ciutadana; qui en aprofitar les forces socials que ha creat l'obrer i el pagès de la nostra terra amb els seus sindicats i associacions, i reclama el seu concurs desissiu per a estructurar la Catalunya futura.

I avui només hi ha un partit que pugui fer tot això amb ple coneixement i plena solvència: l'Esquerra Republicana de Catalunya. L'obrer, el revolucionari, l'home d'esperit generós al qual neguitegen els dolors aliens, té de saber que abstenir-se de votar o votar contra l'Esquerra, és votar a favor de la Lliga, que defensava la monarquia, que imposava i avalava Martínez Anido i Arlegui, que enyorava la llei de fugues, creacions seves, i que en aquests moments pretèn, com una solució a la crisi de treball, augmentar les hores feineres i rebaixar els jornals.

O amb l'Esquerra i contra la Lliga o contra l'Esquerra i, per tant, amb la Lliga. El ciutadà conscient que triï.

El governador irresponsable

Sembla talment que ens divertim al joc dels disbarats. Els periòdics contraris a l'Esquerra aquests dies han clamat perquè els afusellaments de Tarragona s'han portat a les Corts espanyoles. O els nostres enemics són ximples o ho simulen. Perden el seny o volen fer-lo perdre als seus lectors. Però el més bo del cas és que l'argument que empren els hi torna a la boca. Davant de qui calia demanar comptes a un governador civil que s'extralimita? Ells saben bé prou que cap autoritat catalana no té poder ni gerarquia damunt dels governadors civils. Ells

saben bé prou que és el ministre de Governació de l'Estat el seu únic cap, mentre no es traspassin els serveis i desapareixin aquestes desferres del centralisme madrileny. El propi senyor Noguera i Comet ho manifestava clarament no fa gaires dies en una comunicació a la Generalitat, dient que ell no acatava altra direcció que la del ministre madrileny.

Si davant de les atzagaiades d'un governador, la col·lectivitat no pot reclamar a les Corts i demanar-ne compte al govern per ésser contrari a l'esperit de l'autonomia, al dir dels nostres enemics, ni cap autoritat catalana no pot exigir-los res, diguin aquests periodistes i creadors tarambanes que el senyor Noguera i Comet és una espècie de ge-

neral xinès sense rei ni senyor.

Nosaltres ja dubtàvem, de fa molts anys, de la solvència intel·lectual de Noguera i Comet, però encara no ens atrevim a creure'l irresponsable, mentre no vinguin els psiquiatres a certificar-ho.

Els nostres enemics perden l'oremus, i ho aprofiten tot amb tal de perjudicar l'Esquerra. Però el que aprofiten són arguments favorables a nosaltres. Avui els veiem defensar els governadors civils, darrer signe de l'opressió catalana. I veiem que en són defensors, sobretot quan s'extralimiten. Cal pensar que si per una inhibició del poble català un dia guanyessin, els crearien de nou, però amb l'única missió d'extralimitar-se.

—Ara és l'hora de la liquidació total. Visca la Revolució catalanista! Votem l'Esquerra com un sol home!

Obrer, gràcies a Marcel·lí Domingo la vida se t'encareix

El ministre d'Agricultura, senyor Domingo, en aquests moments no toca res que no ho trenqui. Recent és la disposició augmentant la tasa de l'arroç. Per a fer-se ben veure dels seus electors de Tortosa, colliters d'arroç, no ha dubtat ni un moment en augmentar el preu d'aquest producte alimentici tan vulgar i d'ús corrent en el nostre poble obscur.

Però el bo del cas és que el pagès ja s'ha venut la collita, i en res no l'afavoreix l'augment de preu. Qui en resulta beneficiat són quatre agavelladors rics que no tenen escrúpols de consciència i que de segur recolzen amb tota la seva força la candidatura dominguista i d'Acció Catalana en terres tarragonines.

Conseqüència, però, de la seva proesa en profit de quatre amics és l'augment de preu de l'arroç en el mercat. Gràcies a les virtuts democràtiques de Marcel·lí Domingo el nostre poble passarà un xiquet més de fam. Ara haurà de reduir inevitablement la seva racció alimentària perquè convé continuar damunt de les contradicció tarragonines una influència anticatalana i caciquista.

Els nostres enemics marquen ben bé la diferent mentalitat i actuació dels homes de l'Esquerra i els seus contrincants. No fa pas

gaires dies que en els seus periòdics acusen la Generalitat d'haver creat una escola amb finalitats electorals. L'acusació era falsa. Si es creà l'escola fou perquè convenia a les necessitats del poble—una escola sempre és necessària; mai ningú no podrà demostrar que n'hi hagi prou—. Però acceptant àdhuc la conseqüència que en treuen els adversaris, recapacitem sobre el so diferent que agafa en les nostres mans l'acció política. L'Esquerra per a afalagar el poble li crea escoles, els enemics per a guanyar vots li empitjoren la vida, li creen fam.

De veritat entre la seva moral i la nostra hi ha una gran distància. Si fos cert el propòsit electoral que ens atribueixen, l'Esquerra, àdhuc en els moments que no fa les coses com cal, produeix un profit al poble; ells, ni amb el propòsit de fer bé, encerten de molt lluny ni la generositat ni la justícia.

Pagès: Per les disposicions de Domingo, t'empobreixes.

El malastruc ministre d'Agricultura ha posat a l'aprovació un Decret en virtut del qual es grava l'exportació dels 100 quilos de tàrtar, de 15 a 22 pessetes or, que al canvi actual de 2,36, representen de 35 a 52 pessetes.

L'objecte d'aquest decret és d'afavorir les fàbriques d'àcid tartàric "Industrias Quími-

cas y Tartàricas, S. A.", del senyor Encesa, de Girona, i "La Productora de Bórax i Artículos Químicos, S. A.", les quals diuen que es comprometen a aportar un benefici a l'economia nacional de 4 milions de pessetes.

El ministre no ha calculat (és un dir) que d'aprovar-se aquest decret serà impossible aprofitar les brises (desferres de la fabricació de l'oli) i les mares (de la fabricació del vi), perquè els tàrtars que generalment valien de 60 a 80 pessetes el quintà, en valdrien unes 15, i les mares, que valien 15 pessetes el quintà, es pagaran ara solament a 35 cèntims.

Això empobreix els nostres pagesos; és una venjança iníqua contra la campanya dels rabassaires, tan poc propícia a Domingo.

Però també empobreix els obrers, i d'una manera més intensa, perquè, de tancar les 800 fàbriques que hi ha en tot l'Estat espanyol, la majoria de les quals, però, radiquen a Catalunya, queden sense treball 11 mil obrers.

Per a afavorir dues fàbriques, Domingo no dubta de produir un dels més grossos desgravells que se l'hi hagin acudit, i se n'hi han acudit molts en la seva vida ministerial. Només cal inserir les xifres de pèrdua, avalades per tècnics més ben preparats que el senyor Domingo:

Pessetes.

155 milions de quilos de brisa.	9.300.000
132 milions de quilos de mares.	15.000.000
Jornals perduts en les 800 fàbr.	7.000.000

Total de pèrdua: 31.300.000

No en té prou Domingo de perseguir els rabassaires, negant-los tota justícia a les seves reclamacions? No en té prou de fer-los afusellar per Noguer i Comèl, pels carrers de Tarragona? Li calia arruinar-los per a subjectar-los més a la voluntat del propietari; la seva disposició sobre les garrofes costa als pagesos 3 milions de pessetes, que deixen de percebre; l'altra disposició els costarà 24.300.000 pessetes. A més cal afegir-hi aquests obrers sense feina i amb la vida encarida per l'actuació desasenyada d'un home nefast.

L'Amadeu Vives—que porta pega a la sabata—va ensorrar-se, el 12 d'abril, amb la candidatura d'Acció Catalana. El 20 de novembre s'ensorrarà amb la de la Lliga.

RESTAURANT
CASA JOAN
LA CASA MES ACREDITADA

Sopa "Boullabaisse"
i Paella Valenciana
ESPECIALITATS DE LA CASA

Rbla. Sta. Mònica, 21 i 23
Telèfons 11692 i 15789

Republicanisme i republicans

Un article electoral mai no m'ha estat gaire simpàtic, gaire agradable d'escriure. A molts dels qui el llegeixen els fa l'efecte d'un prospecte recomanant un específic qualsevol. I si després l'específic no resulta autèntic? Si resulta una vulgar mixtificació? Una vulgar enganyifa?

Sempre he tingut la por, el rezel, en època d'eleccions, que els homes no siguin fidels a les idees, no responguin a les idees. Un candidat és, mantes vegades, com un meló: no sempre surt bo, no sempre surt com cal.

Però aquests escrúpols, aquests rezels s'esvaeixen pensant en els melons que presenta la parada d'enfront. Molts d'ells són tan tarats que sols serveixen per a donar-los als porcs. I consti que ho dic sense desig d'ofendre: un meló tarat també inspira una certa llàstima. I qui diu meló diu candidat. Mantes vegades les diferències entre un meló i un candidat són a favor del meló, que pot, tot lo més, produir un lleuger mal de ventre. En canvi, el candidat, si triomfa, a més del mal de ventre, us produeix mal de cap i mal de butxaca.

I empro aquest to frívol, lleuger, perquè certs melons—perdó: volia dir certs candidats—no mereixen altra cosa.

Aquest any els melons tots s'han disfressat de republicans. O sigui: totes les carbasses s'han disfressat de meló.

Cal, però, pensar un xic en el republicanisme d'aquests melons: d'aquests melons que abans eren monàrquics i en tornarien a ésser si això fos possible algun dia, que, sortosament, no ho serà.

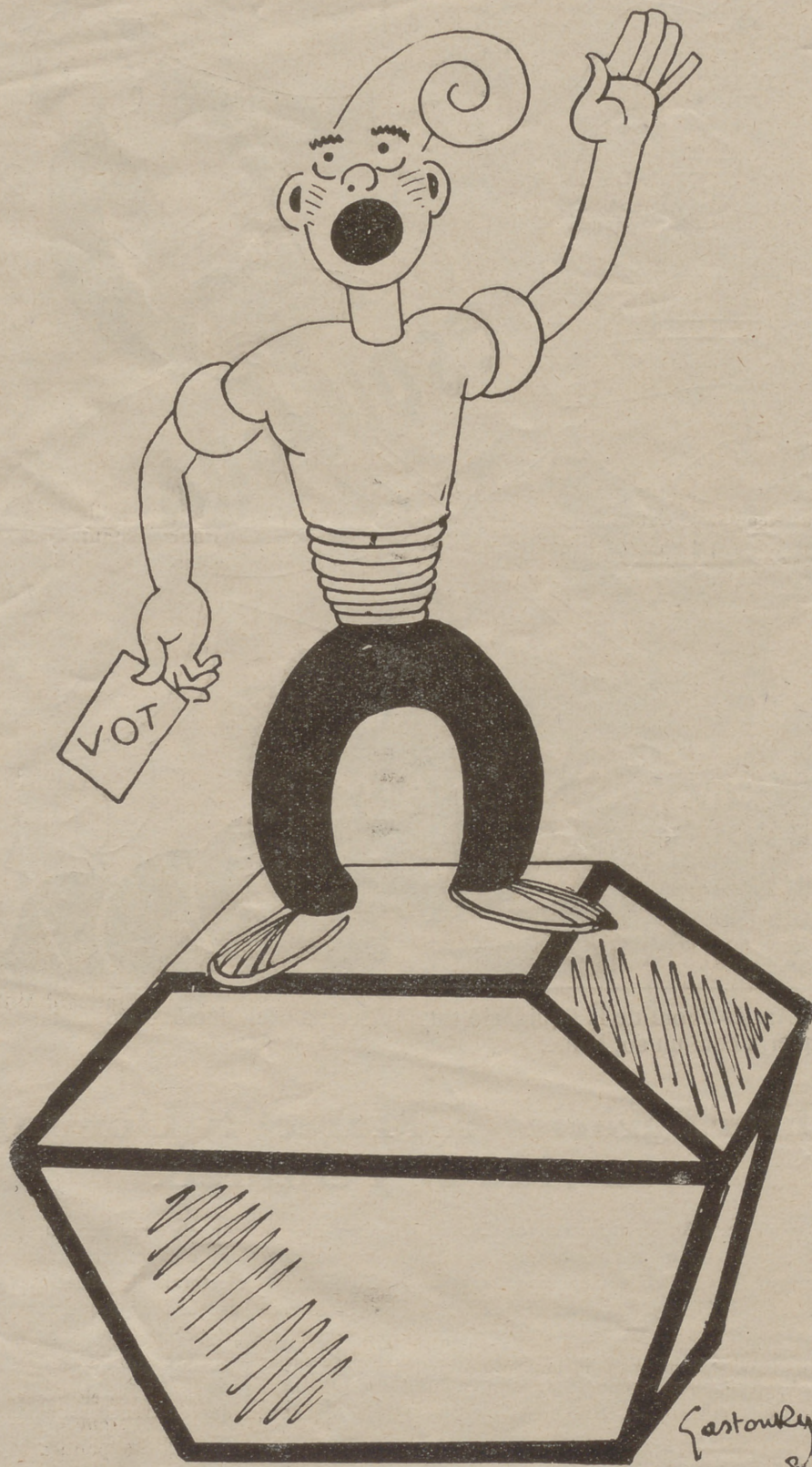
Cal pensar en el republicanisme dels melons de la Lliga Regionalista. Cal pensar en el republicanisme de Cambó, ex-ministre de la monarquia, ex-amic de Primo de Rivera, ex-creador d'un partit centrista, que havia d'apuntalar el tron: el tron corcat d'aquell pobre beneit que a Barcelona es vanava d'ésser descendent de Felip V.

Cal pensar en el republicanisme de Ventosa i Calvell, un altre ex-ministre de la monarquia, que deixà les finances pitjor del que les havia deixat Calvo Sotelo, i que fins ara s'ha dedicat a desacreditar la República, a llençar-li grapats de llot, que és tot el que poden llençar els melons de la Lliga. Cal pensar en aquest Ventosa i Calvell disfressat de republicà, que a hores d'ara hauria d'estar a Villa Cisneros jogant al "jo-jo" amb els seus companys monàrquics.

Cal pensar en el republicanisme de Pere Rahola—a Madrid, li diuen "El asombro de Damasco"—, que en ple Parlament ha tingut la gosadia o la inconsciència de dir que ells, els homes de la Lliga, defensarien la República.

Cal pensar en tots els altres melons de la Lliga, que havien pactat amb els melons de la dictadura, col·laborant en una obra de menyspreu i d'odi a Catalunya, quan eren perseguides la nostra bandera, la nostra llengua, la nostra cultura, les nostres idees.

Cal pensar que mentre els republicans veritables érem perseguïts i empresonats, quan cada dia teníem la policia a casa per motius injustificats i absurdes—a mi m'havien detingut per haver escrit la lletra d'una sardana—, ells eren ministres de la monarquia,

Demà

—Catalunya triomfant tornarà a ésser rica i plena. Endarrera aquesta gent, tant si és Lerroux com si és Dreta!

feien l'Exposició, muntaven la Chade, comerciaven amb el suro, avalaven el Banc de Barcelona.

Cal pensar que alguns altres melons, que avui es presenten al poble com pertanents a la vella guàrdia republicana—aquesta vella guàrdia que en ells és tan vella que ha esdevingut rànica—, quan els veritables republicans eren a les presons o havien de fugir, ells s'estaven tranquil·lament als seus bufets d'advocat, comerciant amb qualsevol paper higiènic, amb qualsevol insecticida. O acon-sellaven als seus amics menys prudents que no ataquessin la monarquia.

Si el Parlament de Catalunya queia en mans d'aquests melons, seria una cosa llàstima, una cosa vergonyosa, una cosa tristíssima. No creieu en aquella fórmula de "Monarquia? República? Catalunya!", perquè Catalunya, per ells, pels melons de la Lliga, vol dir guardiola, vol dir calaix del pa: del pa per ells i per a ningú més. Catalunya sense llibertat no és res.

El Parlament català no ha d'estar en mans dels que s'han disfressat de republica—de les carbasses disfressades de meló—, sinó dels republicans veritables.

Lluís CAPDEVILA

La Revolució Catalanista

PRÒLEG

El dia 14 d'Abril de 1931, Francesc Macià, amb l'ajut d'uns quants homes abnegats, gairebé tots ells marcats amb el segell de foc de la condemna, la proscripció i l'exili, proclamava a Barcelona la República Catalana, i en nom d'ella prenia possessió dels edificis i les activitats oficials i ciutadanes. Darrera de Macià hi havia tot el poble de Catalunya. Recordo que l'endemà, i em plau de reproduir l'anècdota, un fixador de cartells plantava al mur d'una vella casa d'una travessia del carrer de la Llibreteria el ban històric del President de Catalunya, pel qual assabentava tothom de la proclamació de la República Catalana. Jo passava en aquell moment, i vaig afegir-me al grup de ciutadans que contemplava la fixació del ban. Quan l'home hagué acabat la feina, es girà vivament de cara als transeunts que s'havien aturat, i sense que ningú li digués res exclamà: "Doncs què us pensaveu! S'han acabat els autoritarismes! Som catalans, i prou!" En efecte: de l'agre, sorrut i castellà "Ordeno i mando" al noble, cordial i senzill "Catalans" que llegíem en aquell ban, hi havia una molt bella diferència. I darrera d'aquesta diferència, també hi havia un poble. Les paraules del fixador de cartells eren una constatació popular que valia moltíssim més que molts articles, conferències i mítings. Vaig prosseguir la meua marxa vers la Plaça de la República, que aleshores encara no ho era, i vaig barrejar-me amb les multituds agitades pel deliri patriòtic i la joia de la llibertat retrobada.

República Catalana! Jo sóc un home de llibres, acostumat a viure en recons de biblioteca, la qual cosa m'immunitza una mica contra els desbordaments populars. I, no obstant, la data del 14 d'Abril de 1931 posà en mi, cos i ànima, aquell tremolor de les grans emocions que no enganyen. Durant els anys cruels de la dictadura, sota el calçat militar amb esperons de la monarquia, Catalunya havia estat endogalada i amordaçada. Tots els patriotes havien sofert la tirania castellanista, cada un d'ells en la pròpia vocació o professió. Alguns moriren, altres emmalaltiren, molts fugiren, i molts, no poguent fugir, restaren a Catalunya. Dolorosa cosa és viure lluny de la pàtria. Però potser ho és més viure en ella, suportant heroïcament i estoïcament, en la carn o en l'esperit, les fuetades dels tirans. Durant set anys, entre els meus vint-i-cinc i trenta-cinc, a l'hora de l'esclat de la meua sistemàtica força intel·lectual conscient, vaig tenir de viure en la negra misèria, arracerant-me on podia, amb la ploma controlada per una infecta censura estúpida, tenint d'escriure paraules al marge quan tota la meua ànima se'n anava a parlar segons veritat, dissimulant els meus pensaments més purs per no perdre del tot les engrunes de llibertat migradíssima que encara ens restaven. Misèria econòmica i opressió intel·lectual. Trista vida durant set anys de melancolies i revoltes internes suportades en silenci! Jo aprofito aquesta avinentesa per regradar públicament els honorables patriotes, de dreta o d'esquerra, que m'allargaren la mà sen-

se paraules, i evitaren que m'enfonsés més endintre de la meua precària existència d'escriptor desproveït...

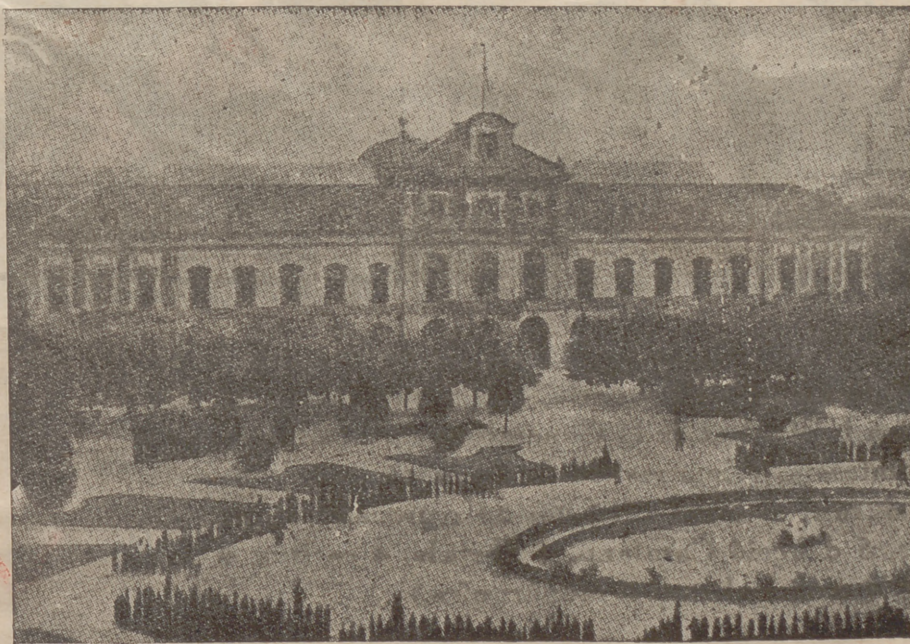
Passaren els anys d'oprobri. Macià proclamà la República Catalana. I avui és el president de la Generalitat de Catalunya. Els nostres homes de govern han fet tot el que han pogut per establir i enfortir l'obra de Catalunya i la República. S'ha aprovat un Estatut d'Autonomia. De la data del 14 d'Abril de 1931 al funcionament del Parlament de Catalunya, s'ha treballat i s'ha caminat molt. Hi ha gent, però, que sembla que no se'n dongui compte. Hi ha catalans que semblen mesells. Poble corromput per l'anarquia, durant tants segles de govern castellanista, no s'adona de la marxa del temps ni de l'obra dels homes, L'esperit iconoclasta del nostre gran poble eleva avui una figura per oblidar-la demà. Macià, l'home de la República Catalana, no ha estat una excepció. Exalçat com un déu, ha estat insultat i vexat com un home, pels mateixos homes que temps abans el glorificaven. Jo, literat català, només puc parlar de Francesc Macià per haver-lo vist i escoltat en alguns actes públics. No hi he parlat mai, ni me l'han presentat mai. Jo, però, no podré oblidar mai el seu pu-tíssim acte de gran patriota. Com a català i com a escriptor, jo sento un respecte cordial envers el President. Immediatament després de la proclamació de la República Catalana, rompuda l'argolla de gel i silenci dels anys de tirania analfabeta, vaig aplegar les notes dels meus quaderns, i un any més tard veia la llum el meu "Primer llibre del sistema". L'acte liberal de Macià, per tant, ha obert el camí directe per a la fundació de la meua Escola intel·lectualista. No som on anem, ni molt menys. El nostre país és molt difícil de moure i de convèncer. Però s'han pogut plantar ja fonaments transcendents. Tot anirà venint.

Es a la distància d'aquests mesos que ens separen ja de la naixença de la República Catalana, que jo voldria estudiar en

un pròleg, deu capítols i un epíleg, la perspectiva, en panorama intel·lectual, de la idea catalanista. Jo he tingut sempre un concepte sistemàtic del nostre moviment nacional. No he cregut mai en un provincialisme ni en un regionalisme, en un nacionalisme ni en un separatisme. Tot això són ingenuïtats de sentimentals i passatemp de gent obtusa. La nostra consciència nacional totalment retrobada no pot perdre el temps en aquestes classificacions puerils. Cada gran home de Catalunya ha incorporat al nostre tresor polític o literari, econòmic o administratiu, científic o artístic, civil o religiós, un graó més de consciència patriòtica. Segons la meua teoria sistemàtica, que és la de l'Escola intel·lectualista, el moviment renaixentista de Catalunya és, purament i simplement, una Revolució. El nostre desig secular de retrobament total de la consciència nacional catalana, és una magna Revolució catalanista.

Comprenc molt bé que la majoria de catalans actuals no vulguin ni puguin veure-ho així. Pitjor per ells. Hi ha el joc de les generacions, que és un gran obstacle per veure-hi clar. Nosaltres, catalanistes intel·lectualistes, tenim una idea i una visió lucidíssima del viure anímic, d'això que podríem dir-ne el món interior, de la Catalunya renascuda, cada dia més conscient d'ella mateixa. No ens interessen els caotismes més o menys circumstancials. La idea catalana és eterna. Passen els anys i els segles, els homes i les obres. Però l'esperit de Catalunya és immortal. Les etapes successives del viure de la nostra pàtria són un procés biològic, perfectament ordenat i controlat, que s'extén tot al llarg del nostre ancestral revolucionarisme bàsic. Em proposo, per tant, analitzar, sota la llum sistemàtica de la meua Escola intel·lectualista, les necessitats i les possibilitats del nostre triomfant moviment patriòtic, d'aquest magnífic motor de vida individual i col·lectiva que jo anomeno la Revolució catalanista.

A. ESCLASANS

PARLAMENT DE CATALUNYA

Com defensaven la dignitat ciutadana els homes que ara ataquen l'Esquerra, demostració de com defensarien la dignitat de la Generalitat de Catalunya si ara triomfessin. (Composició de l'Ajuntament de Barcelona durant el bieni 1922-24: 20 regionalistes, 12 radicals, 5 d'Acció Catalana, 4 liberals, 4 carlins, 2 federals, 1 nacionalista i 2 monàrquics.)

Ciutd
VOTEU L'S

Com reconquistà la dignitat ciutadana el partit d'Esquerra Republicana de Catalunya, amb Francesc Macià al davant, el dia 14 d'Abril de 1931, i com sabrem defensar sempre l'obra magna de la Revolució catalanista si l'Esquerra triomfa demà.

utdans:
L'ESQUERRA

El poble català: —El dia que tornis a insultar els homes de l'Esquerra et portaré a l'escorxador!..

“Passi-ho bé, senyor Lerroux”

Sí, passi-ho bé, senyor Lerroux, ex-Emperador del Paral·lel i de Montmartre. Això de passi-ho bé no és una expressió ben bé nostra del tot. És una expressió que vam recollir pel carrer el dia que van donar el míting a l'Olympia, la setmana passada. Vam recollir aquesta expressió que és tota una revelació, una revelació com una casa, encara que de fet ja feia anys i anys que us havíem dit, no passi-ho bé, sinó “apa buenas”, per dir-ho en el mateix llenguatge del poble.

El vostre míting de l'Olympia no ens havia pas cridat l'atenció, ni hauríem fet cap pas per poder-hi assistir. Sabíem de sobres el que havíeu de dir i que el local estaria ple de la vostra gent, d'aquesta gent que vós en dieu que és vostra o que us segueix perquè creuen amb algun enxufe que els heu promès i els ho heu donat. Però no tots els assistents a l'acte eren gent vostra: eren la majoria espectadors que van voler escoltar les vostres darreres bacinades.

Vareu dir en el vostre discurs que ereu prou hàbil per saber recollir vots i aplaudiments. Els vots ja és prou sabut com us els guanyeu o com els pagueu. Els aplaudiments, en canvi, són els de la claqué, i que queden ofegats en el silenci i la indiferència dels espectadors conscients.

L'altre dia ho vam veure prou clar. Com hem dit més amunt no vam assistir al vostre discurs de l'Olympia. Per casualitat, però, passàrem per aquell indret, per la Ronda de Sant Pau quan justament acabàveu de pronunciar les vostres darreres pa-

raules i els altaveus ens feren sentir aquell xàfec d'aplaudiments de la vostra claqué. Vam esperar la vostra sortida que va ésser per la porta falsa—sempre us heu embrancat per portes falses—. Els guàrdies d'assalt us acataren fent-vos un cordó d'honor tancant el pas als ciutadans que anaven a dormir i que sens dupte tenen llur domicili al Poble Sec o al Paral·lel. Mentrestant, els grups que s'anaven formant al carrer comentaven les vostres paraules i la vostra actuació de tota la vida. Quan van sortir per aquella porteta falsa va sonar altre cop la claqué i vós, l'home del Paral·lel, el de l'espartanyia i la gorra, el del llonguet i la butifarra, pujaveu en un magnífic automòbil en direcció al Passeig de Gràcia. Del Paral·lel al Passeig de Gràcia. Una bella paradoxa, una bella contradicció, que el poble que us escoltava i us seguia vint anys enrera té ben bé en compte.

Una vegada ereu camí del Passeig de Gràcia vam romandre entre els grups que us comentaven. Vós ja havíeu oblidat els darrers aplaudiments de la vostra claqué, però els grups que romanien no els escoltareu com nosaltres. I tanmateix us hauria plagut potser saber el que deien de vós. Vegeu si no: Ni els mateixos “no catalanes” que importareu a Catalunya ja no creuen en vós ni en les vostres promeses. Els grups de treballadors es preguntaven què era el que havíeu fet per la Revolució i quina mena de Revolució era la vostra. Es preguntaven davant de quin moviment revolucionari us havien posat durant la vostra vida (algú

va esmentar Sanjurjo). Es preguntaven què havíeu fet l'any 1909, quan l'afusellament de Ferrer. I encara deien que si vós tinguéssiu el Poder de la República tornarien els jesuïtes, que es tornaria a establir la pena de mort i que el millor que podrieu fer seria que anéssiu a dormir a les set del vespre com les gallines.

Lerroux, Catalunya no us necessita, no us hagut de menester mai i millor que no us hagués conegut. El poble ja fa temps que us ha fugit de les mans. No l'heu pogut agafar mai, però, perquè el poble català no es deix agafar així com així. L'obra funesta que vós heu fet a Catalunya ja ha quedat destruïda, millor dit, no s'ha realitzat perquè no heu constituït res més que un partit polític. Vós heu creat els Emilianos, els Guerra del Río, els Griso i fins i tot els Ro-yo Villanova. Vós heu acatat la monarquia i heu estat un bell descendent de Felip V, perquè heu acomplert el seu ideari de popular Catalunya de no catalans. Però ara ni aquests mateixos creuen en vós. Són escassos els que us segueixen.

El dia 28 de juny el poble de Catalunya en pes i entre aquests els no catalans, us van derrotar a les urnes. Us donaren una patada definitiva, amb tot i presentar-vos en una candidatura de concòrdia, que mot bé ens podria recordar el famós pacte de Sans.

Hi ha un altre fet anterior d'uns quants anys enrera que retrata ben bé la vostra situació a Catalunya. És una ciutat molt important de Catalunya, on els vostres mateixos radicals es partien en dues o tres bandes. Els dissidents us tiraven una primera pedra, no pas per bastir-vos el vostre monument, sinó que us va rebotre al pit. En un altre discurs vostre en aquella ciutat, Reus, per si no recordeu el nom, van dir que guardaveu i guardaríeu sempre aquella pedra que havien tirat contra vos a aquella ciutat.

I tanmateix és una bella primera pedra que vós n'heu fet una gran pedrera per treure'n adoquins i tirar-los contra Catalunya.

La vostra venjança ha estat terrible, i avui en els vostres darrers esforços encara veniu a Catalunya amb la gosadia de voler-la governar. No n'heu portat encara prou de gent forastera a invadir la nostra terra, que finalment heu vingut vós i heu portat aquell estol que al Parlament feren la guerra a l'Estatut i votaven contra ell i les aspiracions de Catalunya.

Senyor Lerroux, la vostra situació és ben lamentable. No hi ha gaire claqué per aplaudir-vos a Barcelona, ni Catalunya no és una colònia on hi hagi mines per explotar. Els vostres exèrcits de “sin trabajo” i “no catalanes” que heu vingut important a Catalunya durant més de trenta anys s'han extingit i aquests oficials que heu portat darrerament, que heu tingut la barra de fer venir, us han precipitat més cap al vostre precipici i formen com una mena de Quixots fracassats. Els ramats d'obriers i treballadors us han deixat perquè heu deixat les espartanyes per agafar un Packard i solament podeu trobar a Catalunya algun milionari que us faci Sancho Panza...

Passi-ho bé, senyor Lerroux.

J. M. P. i V.

La dona catalana davant les eleccions

Les veus enrogallades de la inconsciència, l'exaltació pagada d'unes dones folles, dilluns volien ombrejar la victòria de l'Esquerra Republicana de Catalunya. Però, sabien aquelles dones què deien, en gesticular i proferir uns mots? Freseologia apresada per cobrar unes monedes, no tenia altre sentit que l'afany de voler aixecar una nuvolada de protestes. La ignorància engendra la inconsciència; fan llàstima. Aquells magnífics hotels de la Plaça d'Espanya, convertits en "Grup Escolar", capaços per a 2.500 alumnes, on aquests infants hi trobaran la joia de l'esperit satisfeta i també venceran la ignorància mitjançant l'arma poderosa de la Cultura, la inconsciència barroera de les gents capaces de baratar-se, volia convertir-ho en habitacions còmodes, abans que fer-ne fogar on deu esquinçar-se per sempre el vel de llur incultura.

Campanya electoral magnífica, la de l'Esquerra Republicana de Catalunya! Un vastíssim programa de Cultura per als infants de Barcelona. Grups Escolars capaços per a 22.000 infants i on, encara que les finances municipals no ho permetin, reber enenyament 22.000 infants. Conferència pel tinent d'Alcalde President de la Comissió de Cultura, senyor Casanelles, plena a vessar. Parlava d'infants. L'inaugural del "Grup Escolar", reunió cultural. L'Esquerra Republicana de Catalunya, és això, mares de Catalunya!

La Lliga Regionalista ensenyava la "rara vis" del senyor Cambó en els seu miting-doble de l'Olimpia i el Bosc per a fer la competència i exterioritzar la seva força als de la Dreta carlina-monàrquica.

L'Esquerra, amb tots els anatemes, amb totes les conseqüències esbalaïdores, tan sols es preocupa d'una cosa: La Cultura. Que dins de les Escoles no hi hagi diferència de classe. Que l'infant no comenci a odiar l'Escola; que l'enveja no rosegui el rendre cor del nen, i de gran no existiran aquests problemes socials. Que la intel·ligència venci totes les fortunes. Què hi fa que l'infant sigui humil; si és intel·ligent, deu arribar allí on la seva aspiració i intel·ligència li demanin.

Què volen els pares si no que llurs fills siguin els millors, els més bons i intel·ligents? Que puguin assolir els més alts llocs, que la pàtria tingui una esperança en ells?

Aquest és l'anhel de l'Esquerra Republicana.

I aquesta és l'obra efectiva de l'Esquerra. 22.000 infants a les Escoles Municipals, infants que demà seran uns bons ciutadans, homes honorats i cultes, conscients dels seus drets de ciutadans.

12 d'abril de 1931, data en la qual un poble reaccionava davant la incultura, davant la intolerància; l'esclavatge moral i material d'aquells temps passats no deu tornar mai més...

No haurien sortit aquelles dones rogalloeses reclamant pisos on viure confortablement, (mentre els infants tindrien de pidolar l'almoïna d'una escola) si aquelles dones parlessin la nostra llengua.

La irresponsabilitat els fa acceptar unes

monedes per a cridar en llengua no catalana, que les Escoles són un luxe, mentre no hi ha cases pels obrers.

Tot arribarà en el seu dia, però primer el benestar espiritual, primer l'infant; demà, quan hom tingui les regnes del Poder, quan Catalunya sigui mestressa dels seus destins, noblement arranjarà totes aquestes deficiències.

Diumenge, dia 20 de novembre, l'Esquerra Republicana de Catalunya obtindrà el triomf que mereix tot Partit polític que té de realitzar la totalitat de la seva obra.

El 12 d'abril de 1931, l'Esquerra guanyava, i portava la República a Espanya; el 28 de juny de mateix any, proclamava els homes que devien realitzar una Constitució esquerrana, trencant els motllos de la tradició fanàtica i anti-liberal i anti-democràtica; una Constitució moderna, de cara al món civilitzat, que posava la República espanyola en el catàleg de les nacions noves, i que més esperança dona avui que tot trontolla, per unes conveniències absurdes i un capital que espeterneja, a les promocions novelles. L'Esquerra Republicana ha guanyat la dura batalla de l'Estatut Català; sessions nocturnes, Royo Villanova, vots particulars, escames dures i conseqüents, difícils de vèncer; però l'Esquerra Republicana té homes avesats a la palestra, homes formats en les difícils lluites de la vida, i homes que no han vacillat un sol instant davant la paraula donada, del compromís contret, i han guanyat per Catalunya el Codi de les seves llibertats; i què passaria ara, si l'Esquerra Republicana no pogués finalitzar la seva tasca, realitzant l'obra de l'Estatut que Catalunya reclama?

El Parlament de Catalunya és que com més que allò que alguns creuen. No té de servir pas l'històric Parlament català, en renèixer, per a fer experiments ni revisions. Damunt les històriques pedres del Palau del Parlament, no s'hi poden fer pallassades

de circ, ni comèdies xabacanes, com les que voldrien fer "certs" elements que es presenten, i que altres voldrien que hi fessin en reomanar-los.

El Parlament, les Corts Catalanes, tenen un regust massa racial per a permetre que el maimetin aquells que no han sabut conquerir llibertats.

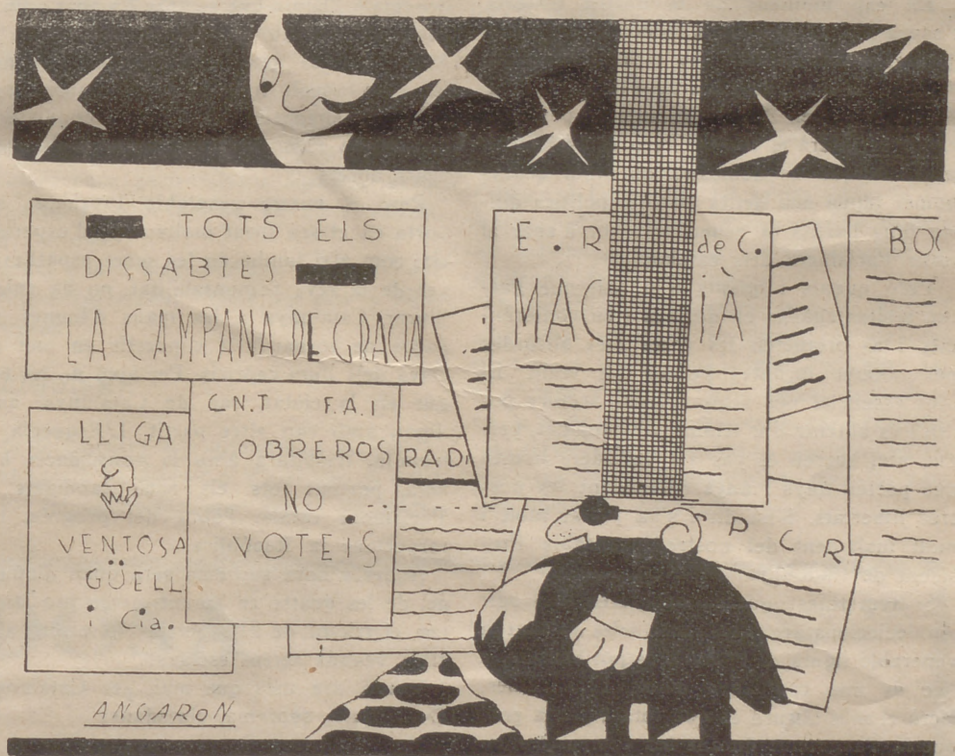
Dona de Catalunya: nosaltres no fem diferències. Dona que amb crits estentoris i amb veu rogallosa demanaves confort, abans que Cultura, creiem que comets un greu mancament, d'avenir-te al mercadeig. Demà té d'èsser una realitat el somni d'un poble. Homes de dreta o homes d'esquerra, vol dir que guanyi el poble o la sel·lecció capitalista opressor del poble.

La dona no té de tenir altre goig que el de procurar llibertat i benestar. L'Esquerra vol dir Cultura, Pau, Amor i Germanor; la Dreta, ja no diuen ells mateixos: Religió, sinònim d'incultura; Propietat, sinònim d'opressió; Ordre, que emprat per ells, és per la majoria que forma el poble sinònim de desordre; i Família, que nosaltres no volem pas destruir, sinó nivellar-ne el benestar i resoldre el desgavell que volen portar-hi amb els confusionismes lamentables i les intransigències més innobles.

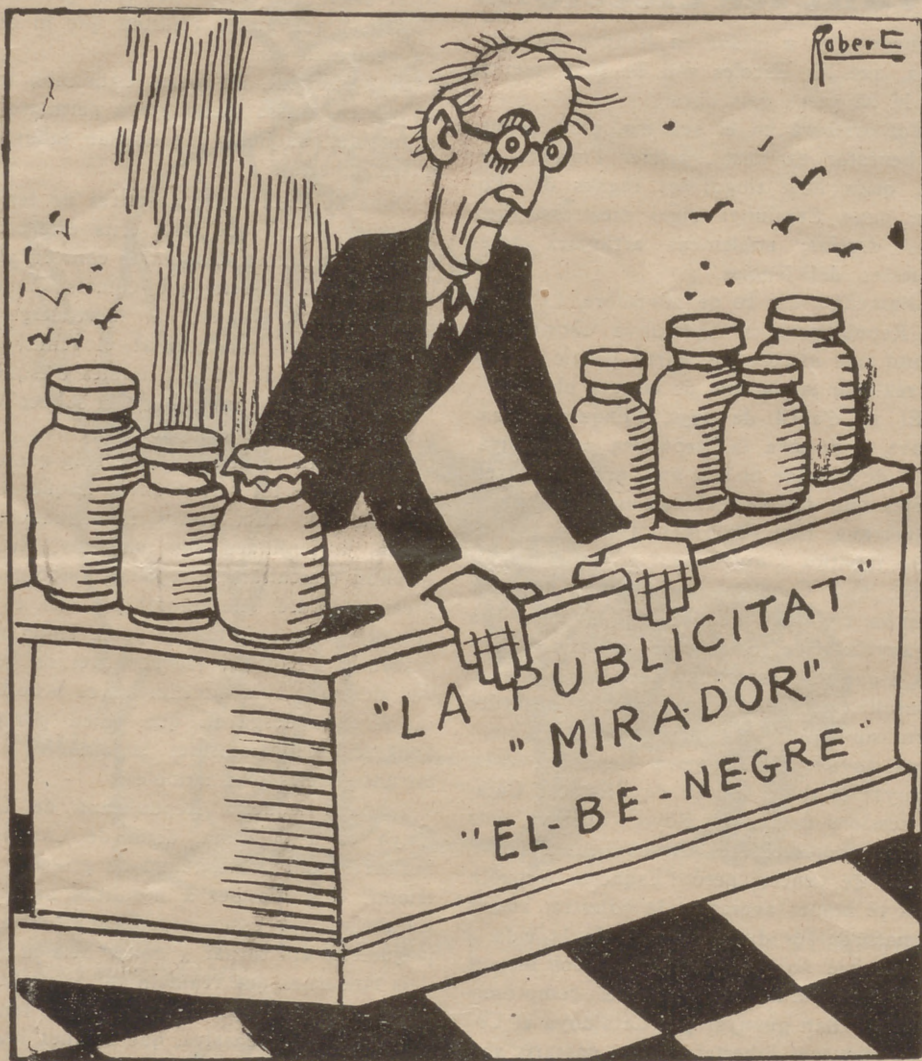
Demà l'Esquerra Republicana de Catalunya va a la lluita, dona de Catalunya; nosaltres som poble, tenim de procurar que triomfi el poble per a nosaltres mateixos. Catalunya vol ésser republicana, lliure de prejudicis; vol tornar a donar lleis al món, lleis modernes que realitzin tot el programa de les nostres aspiracions. Tu que tens la veu dolça i persuasiva, que estimes més el sacrifici dels teus capricis que no pas la perduda del pa espiritual dels teus fills i el benestar social, que no vens els teus sentiments ni barates la teva consciència, tens de tenir prou coneixement de la teva llibertat individual per arribar a la consecució de la llibertat col·lectiva!

Dona catalana: tens la paraula!...

Maria Teresa GIBERT

El senyor Esteve: — M'agraden les eleccions, per que és el dia dels homes de-vots...

L'ex-seminarista Manuel Brunet (a) «il piccolo Matteotti»:—Apa, noies! Trieu i remeneu! Qui compra bilis!.. Qui compra bilis!..

L' hora suprema de Catalunya i la lluita per les nostres llibertats

En cap moment de la nostra història s'haurà vist la grandiosa formació de candidatures d'ara. Sembla que tothom hi vulgui ésser-hi en el novell Parlament de Catalunya. Es ja cosa ben difícil pronosticar per quin cantó es girarà el triomf. Però és absurd tot això. Perquè us demostra que tots quants homes tenen una petita història política dintre llurs partits es veuen amb cor d'anar al futur Parlament dels catalans.

Però quants i quants n'hi han que gasten moltes agalles en mitings i en conferències i us prometen les coses més absurdes per obtenir incautes perquè els votin. El més essencial per segons quins sectors polítics és obtenir llur triomf per candidat, perquè així barren el pas als vertaders homes que porten anys i anys defraudant les nostres llibertats. S'ha dit i s'ha parlat molt i molt malament del nostre incansable President de Catalunya, Francesc Macià.

Si avui totes aquestes rengleres dels odis i malediccions llençades sense solta damunt la venerable figura de l' "Avi", es pot ben dir-se que és una campanya d'odis i rancúnies. Però el més absurd és que tota aquesta porqueria s'augmenti durant les campanyes en dies d'eleccions. Això sols ja diu prou clar

l'enveja a l'home que sempre ha anat amb el cor a la mà. Jo crec, i sostinc, que si en Macià hagués agafat una espasa i hagués fet com aquell foll de Neró, hauria guanyat les simpaties de molts comunistes i altres que viuen a les espatlles dels ignocents obrers.

Però el nostre venerable President, qui porta en el seu front molts anys d'experiència, com així també en les seves espatlles el pes de la seva responsabilitat, no ha volgut lliurar Catalunya a les mans d'homes capaços de tornar-la a convertir en una esclava dels llurs capricis. Per això no ha volgut en la ciutat, cap de Catalunya, anar lligat, amb cap altre partit. L'Esquerra, si triomfa, triomfarà amb la consciència ben neta, portant tots els seus candidats al Parlament català, l'obra del progrés, tot respectant la República.

Aquesta hora suprema serà quan diumenge, de les quatre en amunt, arreu proclamaran el triomf de l'Esquerra. No essent així, altra vegada serem esclaus!

Voteu, ara més que mai, per Catalunya! Es la lluita suprema, ciutadans!

Joan JULIA CUADRAS

A l'Esquerra!...

Hem d'apartar, tant com poguem, del món el mal que en els cors s'aferra i destriar els homes on són: Els dolents a la Dreta i els bons a l'Esquerra.

A la Dreta hi ha els vils i els potentats que sols tenen la dèria de viure dels explotats xuclant sang i misèria.

L'home llop durà sempre la geniva plena de sang del cor de l'home anyell i l'home anyell regalarà sang viva com si no fos un fill de Déu com ell.

Li parlaran de Crist i sa dolcesa perquè així el puguin explotar millor: si així no poden, tenen la vilesa de dir-li que són llops per fer-li por.

Però, ai si l'anyell es torna llop, un dia! Els humils som més mansos que un anyell. Però, ai si el de dins de cada humil sortia, car tots portem un llop arran de pell!

Maniàtics de les lleis i les doctrines, bojós que pertorben la humanitat, papes i reis, sots vostres robes fines creieu que hi ha un sol bri de magestat?

Sou dements que viviu en la mania de què us adorin per senyors del món Quina llàstima feu fent de boig nit i dia no veient mai les coses tal com són!

Però, cal que les faci veure el poble que li heu llevat la pell cal que amb un gest noble us engegui al bordell.

Les esquerres triomfen de cap a cap del món empeses pel dolor que punxa exacerbant, i les esquerres són la llum de la humanitat.

Germans de Catalunya: A l'Esquerra! a l'Esquerra!

Les dretes són vilesa i turpitud.

Qui vulgui lliure i plena nostra terra ha de votar l'Esquerra.

La dreta és la més vil esclavitud.

Salvador PERARNAU

Subscriuiu-vos a
Ràdio Barcelona
Casp, 12 • BARCELONA

REPICS

ATRACAMENTS

Aquests dies passats s'han comès uns quants atracaments: un estanc, una llaneria, un cafè.

Naturalment, és de doldre que ressusciti una moda tan desagradable com la dels atracaments.

Però això ens ha valgut poder escoltar un comentari graciós:

—Aquests atracaments en vigílies d'eleccions són molt sospitoses. Jo no crec que es tracti d'atracsadors professionals, sinó d'aficionats.

—...?

—Sí, home: s'han de fer diners per a les propagandes contra l'Esquerra

TE RAO VENTURA GASSOL

Ventura Gassol, atacant la gentussa d'Acció Catalana digué que els intel·lectuals de "La Publi" a pesar de tot el seu intel·lectualisme, o precisament per això, no han servit més que per a fer un periòdicet satíric.

Sí, senyor, té raó Ventura Gasso: un periòdicet satíric, assil de quatre indesitjables, la tribuna de quatre despitats dels quals s'avergonyeixen totes les persones veritablement honorables

...No sabem si Ventura Gassol alludia a "El be negre".

S'HA TORNAT BOIG

Recordeu aquell Pepe Blanes aficionat a barber? Aquell pobre juerguista que fugí com un conill i al qual a Portugal donaren una bona lliçó a la cara?

Doncs ara s'ha querellat contra Ventura Gassol per homicidi frustrat.

Ai, pobre minyó! ara deu haver-se tornat boig.

VERITATS

Poble: recorda que els de la Lliga foren culpables de la dictadura; recorda que foren els de la Patronal, quan s'assassinava els obrers de Barcelona; recorda l'afer del Banc de Barcelona; recorda que foren els lacais més afectes de la monarquia...

I si no tens vergonya ni dignitat vota a la Lliga!

EL POBRE HURTADO

El senyor Amadeu Hurtado ha dit en un míting que els homes d'Esquerra Republicana de Catalunya anaven pels pobles fent els gegants Ço que no ha dit és que quan aquests homes eren perseguits i empressonats, ell feia negocis.

Els ingenus

- Què fas parat?
- No tinc feina. No em vol ningú.
- Vés a Acció Catalana. Potser et voldran per candidat.

NO POT FALLAR

Al "Centro del Ejército y de la armada" de Madrid un tinent, quan ningú no s'ho esperava començà a cridar "Viva España!" i a tirar guitzes.

Més que pel crit conegueren per les guitzes que era monàrquic.

ESTEM CURATS D'ESPANTS

Gil Robles, el cavernari, segons acords d'un Congrés de cavernaris celebrat recentment, serà considerat president de totes les associacions de dreta.

Després que Cambó es diu republicà ja no ens estranya res.

ELS SAVIS

Unamuno, aquell altre saviàs enemic de Catalunya, ha felicitat a Lerroix.

Comprenem perfectament aquesta gesta d'Unamuno: políticament, és un fracassat, com Lerroix.

A més a més, els castellans—els castellans clericaloides—diuen: "Dios los cría y ellos se juntan".

CACIQUISME

Un dels deures més primordials del Parlament català ha d'ésser el d'arrencar la mala herba del caciquisme que floreix en massa

pobles de Catalunya. Són molts els pobles de Catalunya on encara manen els homes funestos de la Lliga i de la Unión Patriótica. Són molts els pobles de Catalunya que encara estan esclavitzats per un cacic innoble i analfabet.

Cal deslliurar aquests pobles.

NO POT ESSER

Llegim: "Gil Robles, opina".

Gil Robles? L'agrari? El cavernícola?

No pot ésser!

Per a opinar es necessita tenir un cap que no serveixi únicament per a posar-se i treure's el barret.

BOMBOLLES DE SABO

L'Agrupació "Al servicio de la República" la dirigia aquell saviàs que es diu don José Ortega y Gasset, aquell saviàs amic de fer frases i d'enlluernar, aquell saviàs enemic de Catalunya, ço que el posava al nivell de qualsevol Royo Villanova.

L'Agrupació "Al servicio de la República" s'ha dissolt. Això no ha tingut cap transcendència—la transcendència que l'egòlatra José Ortega y Gasset havia volgut donar-li—, en la vida política espanyola. L'Agrupació "Al servicio de la República"—que no ha fet cap "servicio" a la República—s'ha fos com una bombolla de sabó.

PERE BADOSA
ORTOPÈDIC

CONSULTA: D'11 a 1 i de 6 a 8
(excepte dies festius)

Carrer de Santa Anna, núm. 23, pral. - Telèfon núm. 14581 - BARCELONA

A les urnes, ciutadans!

La campanya electoral comença a reviure novament el to d'aquelles èpoques que precediren les grans desfetes de l'Acció Catalana, el 12 d'abril i el 28 de juny de 1931. Com si els elements que propaguen les candidatures d'aquest partit preveïessin llur derrota, abans de les eleccions municipals i abans de les de les Corts de la República, implantaren com a arma electoral lícita la de la injúria, i es dedicaren a la difamació dels seus adversaris. En el pecat trobaren la penitència. L'opinió pública els va donar una severa repulsa.

Avui, com en aquelles dues ocasions, «La Publicitat» segueix el seu clàssic sistema de combat i serveix als seus lectors notícies electorals, més que tendencioses, falses—

com ara, en esmentar un miting de l'Esquerra a Tortosa. No descendirem al terreny en el qual es mouen alguns homes que escriuen i orienten «La Publicitat». Som conscients de la responsabilitat que tenim davant els nostres lectors i seria un insult a llur intel·ligència i a llur ciutadania servir-los, per a combatre els homes de la «Concentració Catalanista-republicana», un diari convertit en pamflet calumniós.

L'Esquerra, per la seva banda, farà també seva la campanya electoral, segons les normes que ella mateixa s'ha triat, però no acudirà al terreny de la passió incontrolada a què vol ésser duta pels de «La Publicitat», perquè l'Esquerra sap que estem en país on els ciutadans coneixen quins són els seus deures.

Des del nostre diari i des de les tribunes

públiques, procurarem contrarestar aquesta onada de passió que es fa mestressa de l'ambient durant les lluites electorals i repel·lirem i residenciarem en les cledes polítiques d'on surt, la incivilitat que tracta d'acampar en els nostres medis ciutadans per rebaixar-los a nivells que farien impossible tota convivència política.

El cos electoral, els ciutadans, el dia 20 hi diran la seva. Nosaltres els creiem prou responsables per a saber jutjar els homes pels procediments que empren. La categoria moral dels candidats es mesura també segons la forma civil o incivil de produir-se els que recomanen que els votin.

Imp. "La Campana", Om. 8.—Barcelona

**Parc
de
Montjuic**

TEMPORADA DE TARDOR

Tots els diumenges,
dematí i tarda

SARDANES

**Productes Alimentosos
de Règim**

Casa SORRIBAS

Salmeron, 222 - Llúria, 62
BARCELONA

Teatre Català Romea

Companyia VILA-DAVÍ

Avui, dissabte, tarda, a les quatre:

Desitjada
La puntaire

Nit, a un quart d'onze:

Una dona i dues vides

Demà, diumenge, tarda, a dos quarts de quatre:

La volta al món en patinet

Tarda, a tres quarts de sis, i nit, a un quart d'onze

Una dona i dues vides

Casa de Caritat de Barcelona

SERVEI PUBLIC DE POMPES FUNEBRES

Direcció i Oficines: EDIFICI DE LA CASA DE LA CARITAT, Carrer de Torres Amat, núm. 8; Telèfons 16524, 16525 i 16526.

Subcentrals: Carrer del Clot, núm. 71; Telèfon 50641. Carrer Creu Coberta, núm. 91; Telèfon 73361.

Sucursals: Carrer de Sant Andreu, número 221; Telèfon 51051. Plaça del Centre (Sans), núm. 4; Telèfon 33471. Passeig del Triomf, núm. 17; Telèfon núm. 52012. Carrer de Sarrià, núm. 72; Telèfon 73632.

Badalona: Carrer Reial, núm. 110; Telèfon 87 B. Carrer de Fermí Galan (S. Adrià), 26; Telèfon 248.

Hospitalet: Central: Laureà Miró, núm. 60; Telèfon 23 H. Sucursals: Pi i Margall, número 90; Tel. 31226. Progrés (Coll Blanc), núm. 58; Telèfon 31227.

Santa Coloma de Gramenet: Carrer d'Anselm Clavé, número 13.

CIUTADANS

Si voleu vestir amb pocs diners i ben elegants, aneu a can

BASTIDA

Passeig de Gràcia, 18 - Telèfon 15247

GRAN BASAR DE SASTRERIA I CAMISERIA SISTEMA NORD-AMERICÀ on trobareu amb preus de

LIQUIDACIÓ

100.000 Trajos i Abrics tipos reclam.	des de 20	ptes.
100.000 Trajos i Abrics confeccionats classe superior	des de 40	ptes.
..... Trajos i Abrics a mida classe superior	des de 50	ptes.
100.000 Pantalons econòmics	a 5'95	ptes.
100.000 Pantalons fantasia	des de 8	ptes.

Tenim una Secció ràpida que entrega els encàrrecs a les quatre hores

Als nostres aparadors, a mes de seduir-vos els preus, us seduirà el bon gust.

No teniu necessitat de pagar més car el que no és millor ni més ben fet

Obsequiem als nostres clients amb segells d'Estalvi Popular, de la Caixa de Pensions per a la Vellesa i Estalvi, i altres diversos presents, segons l'import de les compres.

NOTA.—Els que de fora de Barcelona vulguin servir-se de la nostra casa poden escriure i adjuntant 0'25 pessetes en segells rebran figurins, mostres i un sistema especial per aprendre's mides, amb les instruccions per rebre l'encàrrec abans dels sis dies

EROTYL

Especific de l'

ASTENIA GENITAL (IMPOTENCIA)

(MANCA DE VIGOR SEXUAL)

De la eyaculació prematura (pèrdues seminals); de la Feblesa y molt efíca per a combatre la NEURASTENIA, en totes les seves manifestacions.

Es el més poixant estimulante de l'activitat neuro-espino-médulo-genital. Sinérgic i homo-estimulante de les glàndules intersticials. Producte pluriglandular, completament inofensiu. Mai perjudica, ni lesiona cap orgue, ni el funcionament dels mateixos.

No conté, ni estrienina, ni fòsfurs, ni cantàrides, ni cap altre medicament excitant

PRODUCTE MAGNE E INSUSTITUIBLE PER A RECOBRAR LA PERDUDA FELICITAT CONJUGAL. PROSPECTES GRATIS

Laboratoris Farmacològics del Dr. W. Dutrem
Alt de Sant Pere, 50 - BARCELONA - Telefon 18631

Preu: 21'75 ptes.

REPÚBLICA

CATALANA
